

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 60.

Tredie Session.

46de Møde.

Tirsdagen den 16de December.

(Fortf.)

Orsted (fortsat): Udvalget gaaer jo nemlig ud fra den Forudsætning, at det med Hensyn til den korte Tid, som det har havt til at overveie Sagen, ikke har været istand til at sætte sig ind i den; det har altsaa ikke erkendt, at den foreslaaede Forlængelse i og for sig var nødvendig; det har blot foreslaaet en kort Forlængelse, for at ikke den Afgift, som Stadens Kasse ikke kan undvære, skulde standse, hvilket den vilde gjøre, dersom der ikke vedtages nogen Lov derom inden dette Mars Udlob, og i Anledning af hvad der er passeret under Forhandlingerne har man bestemt sig for en større Forlængelse, nemlig en Forlængelse til næste Mars Udgang, men dog ikke en større Forlængelse end den, der er nødvendig, for at Rigsdagen kan blive sat istand til betimeligt i det næste Hinantsaar at faae Sagen ordnet. Thinget selv er i sin Heelhed ikke gaaet ind paa Sagens Realitet, og man kan saaledes ikke gaae ud fra en Bedømmelse af Afgiftens Nødvendighed i og for sig, men blot fra den sieblifikke Nødvendighed, der er for at forlænge Afgiften for en saa lang Tid, som behøves, for at der ikke skal opstaae Forlegenhed for Stadens Kasse, og derfor foreskommer det mig ikke, at der er nogen Grund til nu at gaae videre, end man engang er gaaet; thi den Tid, der er givet, vil jo, efter hvad man kan formode, naar man ikke noie har sat sig ind i Sagen, være tilstrækkelig, for at de fornødne Overveielser saavel i Communalbestyrelsen som i Havn-administratjonen og vedkommende Ministerier kunne være foregaaede saa tidligt, at Sagen kan blive forelagt Rigsdagen i Begyndelsen af

næste Session, og dette forudsat kan det ikke være forbundet med nogen Banfelighed at bringe den tilende inden 1 Januar 1853. Skulde det virkelig vise sig, at det ikke vil blive Tilfældet, hvad jeg dog ikke kan formode, vil intet Videre være tabt, end at man maa vedtage en ny Forlængelse af den nærværende Afgift; og jeg skulde næsten formode, at dette Tilfælde vil møde, naar man gaaer ind paa den nu foreslaaede Endring, ligesaa vel som naar man ikke gaaer ind derpaa, thi jeg tvivler paa, at Afgiften saa betimeligt lader sig ændre paa en ny Basis, at den kan blive afgjort paa næste Rigsdag, men jeg troer snarere, at man paa næste Rigsdag maa gribe til den samme Udvei, som man i de foregaaende Mar har grebet til, nemlig for en kort Tid at forlænge Afgiften. Det, som i Særdeleshed gjør mig det betænkelig at stemme for det omhandlede Endringsforslag, som iøvrigt vistnok ikke vil have nogen skadelig Indflydelse, det er, at dersom det andet Thing ikke vil vedtage en saa stor Forlængelse, vil Sagen gaae tilbage til dette Thing igjen, og altsaa Henstigten, at faae Loven ud inden Mars Udgang, derved vilde kunne forseiles. Der er overveieende Sandsynlighed for, at Folkethinget ingen Betænkelighed vil have ved at samtykke i det Lovudkast, som herfra gjøres, naar det indskrænker sig til Slutningen af 1852, thi det er den eneste Maade, hvorpaa man kan forebygge Afgiftens Standsning, til Ulempe for Stadens Kasse, men derimod det Modsatte, at man skulde behøve en endnu længere Tids Forlængelse, er ingenlunde evident. Det forekommer mig altsaa, at naar man, for at forebygge den lille Uleilighed, at der kunde komme en kort Sag angaaende en temporaire Forhøielse af denne Afgift for i Begyndelsen af næste Rigsdag, hvilken Ulempe